

Spørgsmaal — men den Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Ringsted optog Ministerens Svar, som jo intet Svar var. Det ærede Medlem for Ringsted spurgte: Er dette Lovforslag udelukkende begrundet deri, at det gælder om at faa de 200 Mand sendt hjem? Det kan det for det første ikke være. Det siger sig selv, thi de 200 Mand kunne udmærket godt sendes hjem, selv om dette Lovforslag ikke blev vedtaget. De 200 Mand ere sammen med en Del andre for nogle Maaneder siden blevne indkaldte af Ministeren; han har sendt en Del af dem hjem, og hvorfor skulde han saa ikke kunne hjemsende Resten?

Dertil behøver han ingen Lovforandring, det kan gøres naar som helst, og der er, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds har udtalt, al Grund dertil nu, idet den europæiske storpolitiske Situation nu er saa klar som vel muligt. Efter Overenskomsten imellem Frankrig og England er der ikke fjerneste Anledning til at tro, at den japansk-russisk Konflikt skal medføre en europæiske Konflikt, derom er vistnok hele den europæiske Presse og alle europæiske Diplomater for Tiden enige. Vi se, hvorledes vore Nabolande tage den nuværende Situation med den største Ro. Norge f. Eks., der i saa mange Henseender er beslægtet med os, er gaaet lige den modsatte Vej af den, vor Krigsminister følger her hjemme. Norge under det ny Højreministerium eller det højre-liberale Samlingsministerium har netop i Aar vedtaget ikke at holde de Militærmanøvrer, som tidligere have været afholdte, og har nedsat Militærudgifterne. Vi se altsaa, at Norge gaar lige den stik modsatte Vej af den, vi følge, endogsaa under et Højreministerium. Altsaa den europæiske Situation er saa rolig som vel mulig. De Skyer, som særlig frygtagtige Mennesker for et Par Maaneder siden kunde se trække op, ere forsvundne.

Dertil kommer, at dette Lovforslags Forelæggelse umuligt kan være motiveret alene af Hensynet til at sende de 200 Mand hjem, ellers vilde det sige, at hvis dette Lovforslag ikke blev forelagt og gennemført, kunde de 200 Mand ikke sendes hjem: Det er en ren Tilfældighed, at vi sidde herinde, thi efter Konseilspræsidentens og sikkert de allerflestes Mening her i Tinget skulde vi have været hjemme allerede midt i Marts eller i hvert Fald inden Paaske, og Konseilspræsidenten har i højeste Grad ønsket, at vi kunde komme

hjem til Paaske, og at vi ikke skulde have denne ekstraordinære Forlængelse af Samlingen. Han har gjort, hvad der stod i hans Magt — indtil et vist Tidspunkt — men senere har han ikke gjort, hvad der stod i hans Magt — for at faa os hjem. Han har endvidere, da der var andre i Ministeriet, som vare stærkere end han, meddelt Landstingets Formand, at han bestemt ventede Rigsdagssamlingen sluttet i Dag, den 15. April. Det var Konseilspræsidentens bestemte Forventning, som Landstingets Formand offentlig har udtalt. Men var dette nu sket, var Konseilspræsidentens bestemte Forventning gaaet i Oplydelse, havde det været umuligt for den højtærede Krigsminister at forelægge eller i hvert Fald faa gennemført dette Forslag. Jeg lagde ganske vist Mærke til, og andre have sikkert ogsaa lagt Mærke til, at Krigsministeren i Gaar ikke forelagde Forslaget, det var selve den højtærede Konseilspræsident, der forelagde det paa hans Vegne. Det var et mærkeligt Optrin, en mærkelig Scene, som ikke kan have undladt at vække en vis Opmærksomhed, at faa Dage før den Frist var udløben, som selve Konseilspræsidenten har fastsat, forelægges der et Lovforslag, som ikke en Gang forelægges af vedkommende Fagminister. Jeg ved ikke hvorfor; der har vel været forskellige Grunde til det. Jeg ved ikke, om den ærede Krigsminister skulde have været ude for at holde Skytteforeningstaler, eller der har været andre Ting i Vejen, men det er et Tilfælde, der ser ud som en Tanke, at Ministeriet skyder Konseilspræsidenten frem, den Mand, der har sat sit Ord og sin Ære ind paa, at Rigsdagssamlingen i Dag skulde være til Ende, og han møder saa bukkende og skrabende frem i Spidsen for sit Ministerium for at meddele, at Rigsdagen skal blive inde, at der ligger ingen Vægt paa en Konseilspræsidents Ord i en saadan Sag. Det var det, man lod Konseilspræsidenten gøre i Gaar, da man lod ham træde frem paa Krigsministerens Vegne med et Lovforslag, der maatte medføre Samlingens Forlængelse ud over den Frist, som selve Konseilspræsidenten havde nævnt.

Det Spørgsmaal, det ærede Medlem for Ringsted fremsatte, er for saa vidt vel begrundet, men man kunde paa den anden Side give sig selv det Svar, at dette Lovforslags Fremsættelse paa ingen Maade kunde være begrundet alene i Trangen til at faa de 200 Mand sendte hjem, de kunde nemlig sendes hjem, naar det skulde være, og hvis Rigsdagen ikke tilfældigvis mod